

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. J. P., LL.M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. KUJCK 139528/2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2025, č. j. 66 A 4/2025-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Písek rozhodnutím ze dne 1. 10. 2024, č. j. MUPI/2024/58888, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 6. 6. 2024 v 16:30 na silnici II/159 v obci Paseky u domu č. p. X řídil osobní vozidlo Cupra, RZ X, přičemž dle silničního laserového rychloměru TruCam II mu (po odečtení možné odchylky) byla změřena rychlost nejméně 52 km/h v místě, kde je svislou dopravní značkou omezena rychlost na 40 km/h. Za to byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení stanovené paušální částkou 2.500 Kč.

[2] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Krajský soud v Českých Budějovicích nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že krajský soud bez dalšího převzal skutková zjištění a argumentaci žalovaného ohledně umístění svislého dopravního značení omezujícího povolenou rychlost v obci na 40 km/h, ačkoli stěžovatel upozornil, že tato dopravní značka není umístěna na všech příjezdových komunikacích do obce, což je v rozporu s technickou normou TP 65. Policie nemůže prokázat, jakou cestou řidič do obce přijel, přesto jej sankcionuje za

překročení povolené rychlosti. Platnost dopravní značky omezující povolenou rychlost končí na nejbližší křižovatce, což platí též pro zónovou značku IZ 8a. Stěžovatel nebyl povinen prokazovat svou nevinu, resp. nebyl správními orgány poučen, že je jeho povinností „nabízet relevantní alternativu skutkového děje“. Stěžovatel již po zastavení vozidla policejní hlídce sdělil, že v době měření rychlosti vozidlo neřídil, byla to nespecifikovaná jiná osoba, která ovšem po změření rychlosti a před dostižením vozidla policejní hlídkou vystoupila a řízení převzal stěžovatel. Závěr správních orgánů, který převzal též krajský soud, že takový děj je prakticky nerealizovatelný, je pouhou spekulací. Pokud správní orgány ze záznamu z kamery policejního vozu zjistily, že ve vozu kromě řidiče nikdo nebyl, je to opět spekulace – taková osoba mohla ležet na zadním sedadle nebo si zavazovat tkaničku. Jestliže správní orgány chtěly verzi stěžovatele vyloučit, měly provést rekonstrukci. Vypověděl-li policista jako svědek, že vozidlo řídil stěžovatel, je výpověď nevěrohodná. Policista byl zaujatý, neboť v případě zastavení přestupkového řízení by vyšlo najevo jeho pochybení při sběru důkazů na místě. Pokud z kamerového záznamu není zjištělné, kdo byl řidičem vozidla, nemohl to zjistit ani policista, který radar obsluhoval. Stěžovatel uzavřel, že závěr o jeho vině je postaven na domněnkách správních orgánů a krajského soudu, nikoli na dostatečném a objektivním zjištění skutkového stavu. Zůstávají tedy důvodné pochybnosti o vině stěžovatele, přičemž dle § 69 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v případě pochybností je třeba rozhodnout ve prospěch obviněného z přestupku.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud se s tvrzeními stěžovatele, že vozidlo neřídil, vypořádal dostatečně. Vysvětlení předkládaná stěžovatelem jsou účelová a nemají oporu ve spise.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je sám advokátem, tudíž splňuje podmínku vysokoškolského právnického vzdělání vyžadovanou v § 105 odst. 2 s. ř. s.

[7] Předtím, než přistoupí k meritornímu projednání věci, posoudí kasační soud ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zda je splněna podmínka přijatelnosti dle § 104a odst. 1 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení se pro nepřijatelnost odmítne kasační stížnost, jež svým významem podstatně nepřevyšuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud

pokračování

ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že z § 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s. a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014–70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti náležitě specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Je v zájmu samotného stěžovatele, aby též soudu přestřel, v čem spatřuje přesah vlastních zájmů (rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2020, č. j. 1 Azs 167/2020-30). Stěžovatel formuloval většinu kasačních námitek jako jakési nespokojené glosy k jednotlivým částem napadeného rozsudku, což jeho námitky činí jen s obtížemi projednatelnými. Krajský soud přitom vysvětlil, že k soudnímu přezkumu rozhodnutí správních orgánů ve věcech dopravních přestupků existuje obsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, ze které vycházel. Na to stěžovatel nijak konkrétně nereaguje. Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu nepředkládá k posouzení žádné právní otázky, spíše polemizuje se skutkovými zjištěními správních orgánů a krajského soudu, tj. v úvahu by mohl přicházet pouze poslední důvod pro přijatelnost kasační stížnosti, tedy hrubé pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva. Ani takové hrubé pochybení krajského soudu však zdejší soud neshledal, jak bude vysvětleno dále.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti prvně uplatňuje námitku, že dopravní značka IZ 8a (s omezením nejvyšší povolené rychlosti na 40 km/h nebyla umístěna na všech příjezdových komunikacích v obci, resp. že její umístění je v rozporu příslušnými předpisy a technickými normami a že měření rychlosti mohlo být zkresleno kosinus efektem. Stěžovatel v žalobě tyto námitky neuplatnil, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Proto jsou takové námitky dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné. V této souvislosti je třeba upozornit, že rozšířený senát v usnesení ze dne 18. 2. 2020, čj. 10 As 156/2018-110, č. 4007/2020 Sb. NSS, rozhodl, že *„také v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byl uložen správní trest za přestupek (jiný správní delikt), soud přezkoumává rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud nepřihlíží k neuplatněným důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí, včetně nenaplnění materiálního znaku přestupku (deliktu).“*

[12] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť v něm krajský soud vystihl podstatu věci, řádně se vypořádal se všemi stěžejními námitkami stěžovatele a své závěry přehledně, přesvědčivě a srozumitelně

odůvodnil, přičemž mimo jiné vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Vadou nepřezkoumatelnosti netrpí ani rozhodnutí žalovaného, z něhož je rovněž patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný ve věci stěžovatele vycházel, jakými úvahami se řídil, a srozumitelně je v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil.

[13] Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, které ostatně přílehlavě citoval krajský soud, „*obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věty první správního řádu z roku 2004 se v řízení o přestupku neuplatní.*“ Stěžovatel má tudíž zcela pravdu v tom, že je na správních orgánech, aby prokázaly vinu obviněného z přestupku, a naopak obviněný není povinen prokazovat svou nevinu. V projednávané věci však správní orgány této své povinnosti dostály.

[14] Stěžovatel staví svou obranu na tom, že předmětné vozidlo v době měření neřídil, nýbrž jeho řízení (od jiné neidentifikované osoby, která následně zmizela) převzal až v mezidobí mezi měřením rychlosti a zastavením vozidla policejní hlídkou (kdy byl ztotožněn jako řidič vozidla a ve vozidla žádná další osoba nebyla). Nejvyšší správní soud se seznámil s videozáznamem čelní kamery policejního vozu, který je založen ve správním spise, a konstatuje, že zcela koresponduje se zjištěními správních orgánů a krajského soudu. Ze záznamu jasně vyplývá, že bezprostředně po průjezdu vozidla stěžovatele se policisté vydali jej stíhat. Zprvu je stěžovatelovo bílé vozidlo Cupra vidět vpředu, poté zhruba v čase 16:31:20 (dle času nastaveného v kamere) stěžovatelovo vozidlo zrychlilo a přechodně se ztratilo z dohledu, přičemž policejní vozidlo vysokou rychlostí pokračuje v jeho stíhání. Následně, v čase cca 16:32:10 se vozidlo stěžovatele opět objevuje v dále vpředu v zorném poli. Nejvyšší správní soud tak má za to, že závěru správních orgánů potvrzenému krajským soudem, že za takových okolností je (za dodržení běžných přírodních zákonů, tj. s vyloučením nadpřirozených jevů) zcela vyloučeno, aby vozidlo stěžovatele mohlo nepozorovaně zastavit, jeho řidič vystoupit a zároveň aby řízení převzal stěžovatel, který byl následně hlídkou po zastavení vozu identifikován jako jeho řidič. Svědek nstržm. Pipek uvedl, že řidiče zahlédl při měření rychlosti vozidla a jednalo se o stejnou osobu, která vozidlo řídila při jeho zastavení (tj. stěžovatele). I pokud by Nejvyšší správní soud odhlédl od této výpovědi, kterou stěžovatel zpochybňuje s tím, že podobu řidiče svědek při měření rychlosti nemohl přesněji pozorovat, postačuje uvedený videozáznam v kombinaci s výpovědí obou policistů, kteří uvedli, že při zastavení vozidla jej řídil stěžovatel, k nepochybnému prokázání skutečnosti, že v době měření rychlosti vozidla jej řídil též stěžovatel.

[15] K poznámce stěžovatele, že svědek mohl být ke své výpovědi motivován svým pochybením při zajištění důkazního materiálu, když ze spisu nelze nijak ověřit, zda měřicí zařízení bylo správně nastaveno, Nejvyšší správní soud rovněž poznamenává, že se nejedná o relevantní zpochybnění správnosti provedeného měření rychlosti. V této souvislosti je nutno připomenout taktéž rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, podle něhož lze typizované námitky pachatelů přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (například nedodržení návodu k obsluze radaru) obecně považovat za nevěrohodné (viz též rozsudek NSS 10. 12. 2021, č. j. 3 Azs 366/2019-41).

pokračování

[16] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud posoudil věc ve shodě s judikaturou NSS a nedopustil se ani jiného závažného pochybení. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[17] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu